AYLIK MİZAH DERGİSİ • YIL : 7

KARİKATÜR

SAYI : 77 • AĞUSTOS 1999

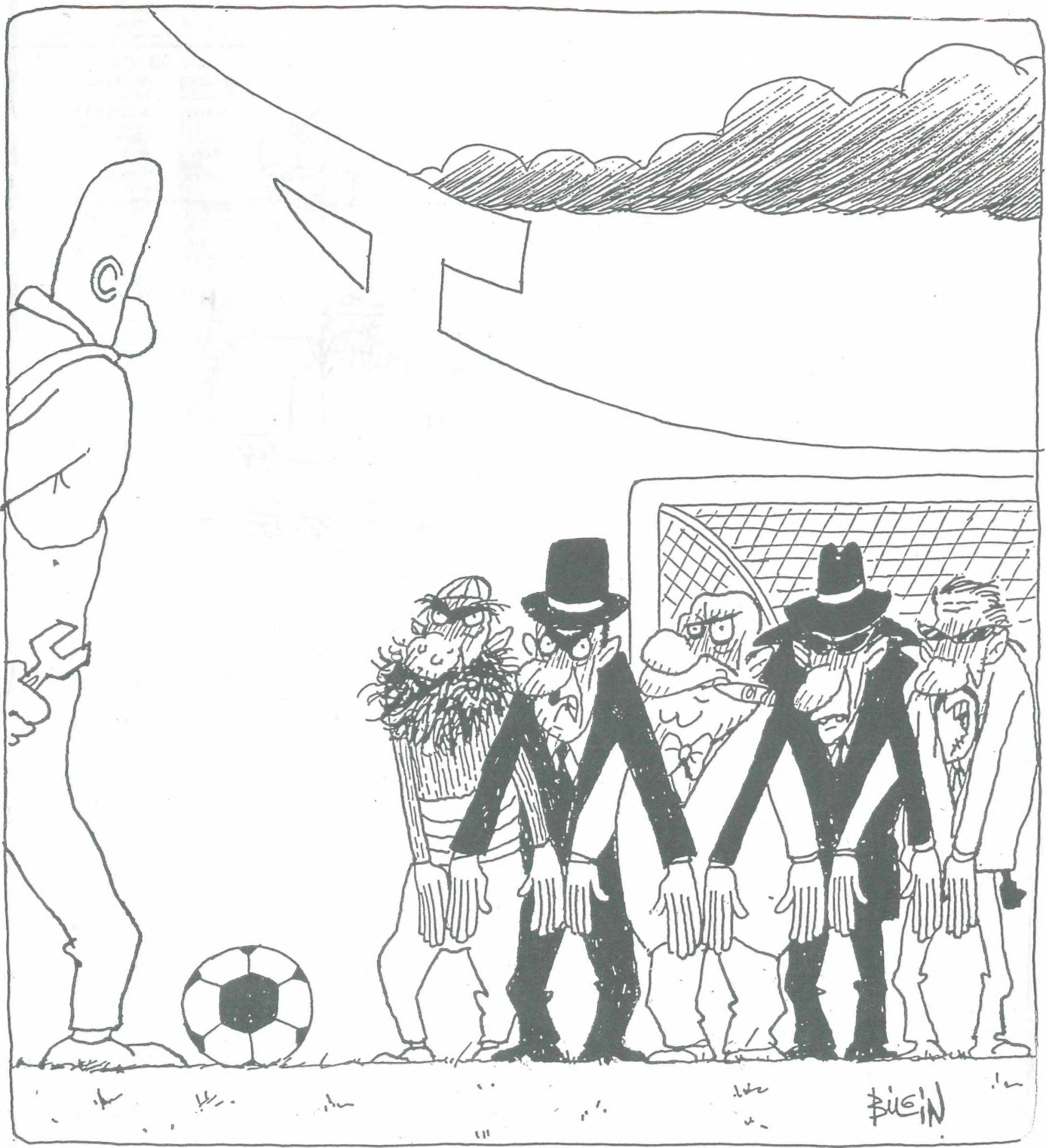

TAYFUN AKGÜL

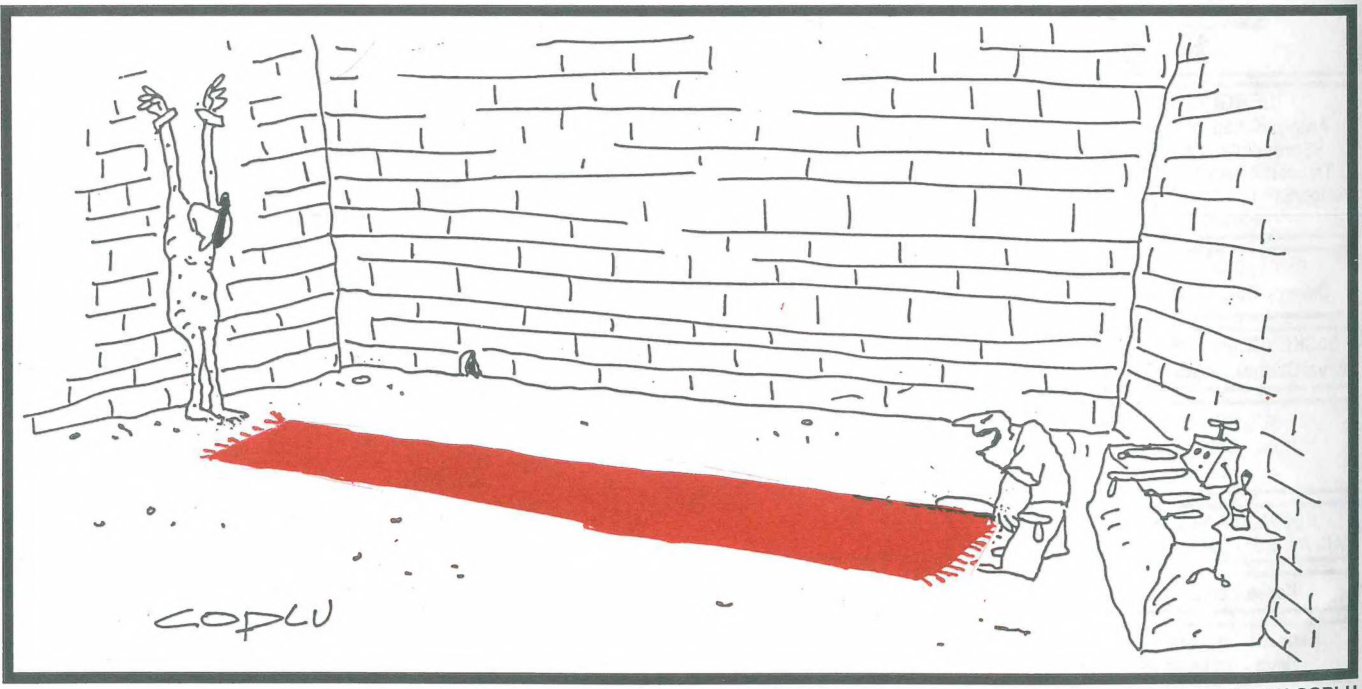

ORHAN COPLU

MAKSAT MUHABBET

•

DELİYE HERGÜN BAYRAM

hAsAN uYSAL

Eğer "deliye hergün bayram" sözü yanlış değilse durumumuz pek iç açıcı gözükmüyor. Çünkü bir yıl boyunca ülkemizde, -resmi ve dini bayramlarla, meclis genel kurulları hariç- şenlik, festival, panayır ve fuar adı altında toplam tam 500 eğlenceli toplantı düzenleniyor. Daha doğru bir deyişle hergün ortalama bir değil tam 1.4 bayram yapıyoruz. İşin içine resmi ve dini bayramlarla, söz konusu şenlik, festival ve bayramların bir günden fazla sürdüğünü de göz önüne alırsak, gün başına düşen bayram sayısı 3'e ulaşıyor ve hesaplamanın neredeyse "kişi başına düşen bayramlar" noktasına ulaştığı gözüküyor.

Biz Türklerin bayram yapmak konusunda hiç zorlanmadığı çok açık. Şenlik, festival ve bayramların çeşitliliğine bakıldığında, "Türklerin neden insanlığa hizmet edecek doğru dürüst bir buluş yapamadığının" gizi de kendiliğinden ortaya çıkıyor. Belli Türkler tüm zekâ, beceri ve zamanımızı bayram ve şenliklerin çeşitliliğine harcamış. Bayramları önce kendi içinde meyve, sebze, tarım ürünleri, hayvan, çiçek, yiyecek, içecek, nesne, güreş, önemli şahsiyetler ve önemli günler gibi konulara göre ayırmak gerekiyor. Tabii ki bunlar arasında, neredeyse insanı kurtulduğuna pişman eden Kurtuluş Şenlikleri de var. Sebzeyle ilgili şenlikler arasında biber, bamya, domates, sarımsak, havuç, meyvelere ilişkin şenlikler arasında üzüm, çilek, kiraz, dut, kavun, karpuz, incir, şeftali, kayısı, elma, ayva, vişne ve armut, tarım ürünlerine ilişkin şenlikler arasında pancar, kendir, ceviz, nohut, kenevir, çay, ayçiçeği, pirinç, zeytin, buğday ve fıstık, çiçeklere ilişkin şenlikler arasında lale, gül ve karanfil bulunuyor.

Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde adına şenlik düzenlenen nesne ve yiyecekler arasında yoğurt, dut pekmezi, kaymak, helva, selesepet, keşkek, pastırma, ayran, tuz, bal, halı, çini, baston, lüle taşı, kandil ve bakır şenlikleri dikkat çekiyor. Şenliğini düzenlediğimiz bir festivalin adı ise "top!" Ancak bunun ne menem bir şenlik olduğu ve neyin kutlandığını ise ne yazık ki bilmiyoruz....

Yukarıda da görüldüğü üzere şenliklerin önemli bölümünü meyve, sebze, tarım ürünleri ile yiyecek-içecekler oluşturuyor. Kendine yeten ülkeler sıralamasından çıkmaya başlayan Türkiye'nin, söz konusu meyve ve sebzeler adına şenlik düzenleme yerine anma toplantıları yapması pek uzak gözükmüyor.

Ülkemizin belki de en büyük nüfusuna sahip eşeklerle ilgili bir şenlik düzenlenmemesi büyük eksiklik olarak göze çarpıyor. Yine "hıyar şenliklerinin" düzenlenmemiş olduğu da göz önüne alındığında bunun bir "kompleks meselesi" olduğunu akla geliveriyor. Buna karşılık çocukların organını kestikleri için şenlik düzenleyen tek ulusun Türkler olduğu ve adına "geleneksel sünnet şenlikleri" denildiği anlaşılıyor. Gelenekselden amacın, söz konusu çocuklardan her yıl bir parça kesilmesinin mi, yoksa yenilerinin bulunup sünnet edilmesi mi olduğu yine anlaşılamıyor. Organlarının çocukken kesilmesi yerine, evlenince karıları tarafından, uygun uzunlukta kesilmesi sorunu ise şenlikler boyunca tartışılmıyor!

Hayvanlara ilişkin şenlikler arasında balık, hamsi, horoz, kuş ve kaz göze çarpıyor. Kelaynaklar festivalinde ise nesillerinin kurutulmasını sağladığımız kuşların Türkiye'yi terketmelerinin mi yoksa aynı adla anılan kimi siyasilerin varlığından duyulan "gizli sevincin"mi kutlandığı anlaşılmıyor.

Bir çeşit insanların yaptığı faaliyeti anlatan "geleneksel güreş şenlikleri" ile "deve güreşi şenlikleri" adeta birbirleriyle yarışıyor. Bu şenliklerin yanısıra anadolu insanı "koyun yıkama" ve " koyun kırpma" festivalleri düzenliyor. Pir Sultan, Hacı Bektaş, Hacı Bayram, Mevlana, Hayme Ana vb. şenlikleri de dahil edersek, yukarıda da hesapladığımız gibi günde ortalama 4 bayram yapan bir toplumuz. Yani dünyanın en çok bayramına sahip ulusuyuz. Buna karşılık, sanki bayram eksiğimiz varmış gibi Kürtlerin Newroz Şenliklerine sahip çıkmamız anlaşılamıyor. Tam anlayacak gibi oluyoruz ki, söz konusu şenliğin adındaki W'nin nereden geldiğini kafamızı karıştırıyor.

ORHAN SEYFİ ORHON

ZARF İLE MAZRUF

KURTULUŞ KAYALI

Aydede ve **Güleryüz** dergilerinde bir süre yazdıktan ve hecenin beş şairi olarak tanındıktan sonra Orhan Seyfi Orhon ve Yusuf Ziya Ortaç **Akbaba** dergisini yeniden çıkarmışlardır. Bir ara da, 1940'lı yıllarda milliyetçi bir söylemi olan **Çınaraltı** dergisini yayımlamışlardır. Dönemin iktidar partisi CHP'ye sürekli olarak yakın durmuşlardır. SZaten herkesin bilerek ya da bilmeyerek atıf yaptıkları bir yazı, Yusuf Ziya'nın yazdığı sanılan bir yazı Akbaba'nın muhalif ve muvakıflığının ölçüsü olarak kullanılmıştır. Bunun ölçü olarak kullanılmasını Aziz Nesin'den son dönem mizah araştırmacılarına kadar hemen herkeste görmek mümkündür. Sözü edilen yazı Akbaba dergisinin yeniden yayınlandığı bir dönemin ilk sayısında 20 Mart 1952 tarihli Akbaba'nın başyazısı olarak Akbaba imzasıyla yayınlanmıştır. Hemen herkes yazıyı Yusuf Ziya'ya atfederken Akbaba imzasıyla yayınlandığını bilmezden gelmektedir. Konuyla ilgili insanları doğal olarak düşündürmesi gereken yazı içeriği dahil olmak üzere kimsenin dikkatini çekmemiştir. Kimsenin dikkatini çekmemiştir çünkü, söz konusu yazıda muhalif ve muvafık olmanın yanlışlığı, iniş çıkış yerine düz yol benzetmesiyle savunulmuştur. Ondan öte derginin takip eden sayılarında Yusuf Ziya yoğun olarak muhaliflik ve muvafıklık üzerinde durmuştur. Aslında yazılan makale **Akbaba**'nın geçmiş dönemine bir tür eleştirel bakış olarak anlaşılmaktadır.

Akbaba'yı bu iki akraba yönetmiştir. Akbaba'nın yayın politikasını anlamak için Yusuf Ziya ve Orhan Seyfi'nin düşünsel gelişmeleri de önem taşımaktadır. Zaman içinde konumları değişse, düşünsel anlamda bir ölçüde ayrı düşseler ve Akbaba'ya Yusuf Ziya bütünüyle damgasını vursa da bir dönem için ikisinin ismi de **Akbaba**'yla özdeşleşmiştir. Türkiye'de mizahla ilgili olanlar Yusuf Ziya Ortaç'ın hayat serüvenini bir nebze bilseler de Orhan Seyfi'ninki hemen hemen hiç bilinmez. Belki bir ölçüde 1965'li yılların ortalarından itibaren yazdıkları ilgi çekmiştir. Orhan Seyfi Orhon'un yazdıklarının anlaşılması onun ötesinde Yusuf Ziya'nın portresinin de daha belirgin olarak ortaya çıkmasını sağlayabilir. Bu yazının temel amacı da daha çok tarihsel bir kesit üzerinde yoğunlaşarak Orhan Seyfi Orhon'u aydın olarak bir ölçüde tanımaktır.

Türkiye'de bazı bilgilerin özellikle altı çizilmez. Ama kimi konular üzerindeki perdeyi kaldırmak değil, bazı kişilerle uğraşmak için, daha doğrusu onları karalamak için bazı olguları öne çıkarmaktadır. Yusuf Ziya ile Orhan Seyfi hakkında en sıklıkla telaffuz edilen bilgi Mustafa Kemal'in Millî Mücadele sırasında onların Ankara'ya gelmelerine müsaade etmemesidir. Bunun tekrar tekrar belirtilmesi bir gerçeğin açıklanmasından ziyade onlara yönelik mücadele için bir araç olarak kullanılmasındandır. Bunların hayat hikâyelerinin bilinmesi daha sonraki dönemlerde Türkiye'de mizahın gelişiminin anlaşılması bakımından çok daha önemliyken hemen hiç kimse böyle bir merak taşımamıştır. Aslında 1940 ile 1960 yılları arasında bunların hayatlarının bilinmesi dönemin mizahının anlaşılması açısından çok önemlidir. Gene hiç kimse Orhan Seyfi ve Yusuf Ziya'nın **Çınaraltı** da dahil olmak üzere başka yayın faaliyetlerinin düşünceleri üzerinde ne tür etkileri olduğunu araştırmak gereğini duymamıştır. **Akbaba**'nın başyazılarının genel düşünsel doğrultularıyla belirgin bir bağlantısı vardır. Ayrıca her dönemdeki değişik siyasal konumları bazı yaklaşımlarını açıklamak için yararlı olabilir. Hele 1950 seçimlerinden sonra Orhan Seyfi Orhon'un siyasal konumu **Akbaba**'nın genel siyasal doğrultusunu anlamak için önemli bir dayanak oluşturabilir. 1946-1950 yılları arasında ikisi de milletvekilidir. Zaten bu yazıda da bahsedilen muhasebe yazısında 1940'lı yılların sonlarında Demokrat Parti'ye karşı Cumhuriyet Halk Partisi'ni tuttuklarını bizzat kendileri belirtmişlerdir. Sözü edilen dönemde muhalefete tepki göstermelerinin sebeplerinin başta geleni iktidar partisi milletvekili olmalarıdır. CHP milletvekili olmaları çıkardıkları yayın organlarının siyasal doğrultusunu haliyle etkilemiştir. 14 Mayıs 1950 seçimlerinde Yusuf Ziya Ortaç yeniden CHP Ordu milletvekili seçilmiş, Orhan Seyfi Orhon ise 1951 yılının başlarında CHP'den atılmıştır. Yani 1952 yılında **Akbaba**'yı birlikte çıkardıkları sırada siyasal konumları bu durumdadır. Yusuf Ziya Ortaç'ın İsmet Paşa'ya karşı tavrını da milletvekili seçilme serüveni etkilemiştir. Çünkü 1946 yılında Yusuf Ziya bizzat İsmet Paşa'nın listeye koyması suretiyle seçilirken 1950 yılında İsmet İnönü ona önseçim yoluyla listeye girmesini önermiştir. Yusuf Ziya bu konuda başarılı olmasına karşın İsmet Paşa'ya belirgin bir şekilde kırılmıştır. **Akbaba**'nın çıktığı sıralarda ikisinin haleti ruhiyesini bu şekilde saptamak gerçekçi görünmektedir. Bir de o dönemdeki değişik gelişmelere bakmanın gereği vardır. 1954 yılında çıkan ve daha sonrasi dönemde en radikal muhalefeti yapan yayın organlarından birinin, **Akis**'in ilk iki sayısının kapağında Celal Bayar ve Adnan Menderes'in fotoğrafları bulunmaktadır. En azından başlangıç dönemi itibariyle muhaliflik bir yana hemen herkes muvafıktır.

Orhan Seyfi Orhon'un 1952 yılında **Akbaba**'nın yeniden yayınlanışı sırasında yayınladığı yazılar belirgin olarak daha eleştireldir. Yusuf Ziya Ortaç yazdığı makalelerde daha mesafeli bir tutum takınmıştır. Mesafeli tutumu zaman içinde daha eleştirel bir noktaya gelmesine neden oluşturmamıştır. Orhan Seyfi Orhon'un tepkisinin daha sert olması CHP'den atılmasıyla da bağlantılıdır. "Orhan Seyfi Orhon CHP'den çıkarıldı. Öğrenildiğine göre bu karara bugün satışa çıkarılan Orhan Seyfi Orhon'un (Hicivler) adlı kitabı sebep olmuştur." (1) Bu durumda **Akbaba** dergisinde CHP'ye yönelik tepkinin belli bir sınırda duracağını beklemek gerçekçi değildir. Ondan öte **Akbaba** dergisi makul bir yaklaşım sergilese de CHP'den gelecek tepkilerin onları daha eleştirel bir konuma itebileceği de bir gerçekliktir. Zaten derginin ilk sayılarında Orhan Seyfi **Ulus** gazetesinin başyazarı Hüseyin Cahit Yalçın'ın makalelerine yönelik eleştiriler yazmıştır. Bu eleştirilere hayat hikâyesini de karıştırmıştır. Fakat yeni sayılabilecek yönelimin bir tahlilinin yapılması gerekmektedir.

Yusuf Ziya Ortaç'ın CHP'ye yönelik eleştirilerinin bir sınırda durması sadece milletvekili olmasından kaynaklanmamaktadır. Önceki dönemde yazdıkları da onun bir sınırın ötesine geçmesini engellemiştir. Bunun ötesinde 1960'lı yılların ortalarından itibaren de genel anlamda muhalif tutum konusunda aralarında benzeri bir farklılık vardır. Orhan Seyfi Orhon'un siyasal konularda odaklaşmasına mukabil Yusuf Ziya kültürel konular üzerinde yoğunlaşmıştır. Derginin yeniden yayınlandığı dönemde İstanbul konusunda bugünkü yaklaşımlara benzeyen nitelemelerde bulunmuştur. Bir de eski yazdıkları Yusuf Ziya Ortaç'ın İsmet İnönü'ye yönelik köklü eleştiri yapmasına engel teşkil etmiştir. Çünkü 1946 ve 1950 yıllarında biraz ilaveyle basılmı İsmet İnönü monografilerinin önsözünde İsmet Paşa'nın üç kere, İnönü'de, Lozan'da ve İkinci Dünya Savaşı'nda ülkeyi kurtardığını yazmıştır. Zaten 1950'li yıllara kadar İsmet İnönü'ye yönelik tutumlar gençlikle böyledir. İsmet İnönü'ye yönelik eleştirileri 1950'li yıllarda da olmuştur. Hatta özellikle 1960'lı yılların ortalarında Yusuf Ziya'nın İsmet Paşa'ya yönelik eleştirileri yoğunlaşmıştır. Ancak hiçbir zaman terbiye sınırlarının dışına çıkmamıştır. Buna mukabil Orhan Seyfi Orhon'un eleştirileri belli bir ölçü çerçevesinde olmuştur. Ref'i Cevad Ulunay'ın Orhan Seyfi'nin hicivleri üzerine söyledikleri genelde hiciv konusundaki ölçüyü gösterebilecek mahiyettedir. Ulunay, "Demokrat Partiye Başkanlık Et" hicvini andıktan sonra şunları söylüyor: "Böyle hicve kızılır mı? Yalnız şu var ki bu saydığım şairlerden hiç birisi bir devre evvel iltifatı ile kâmiyab oldukları bir şahsiyeti iktidardan düştükten sonra hiciv etmemişlerdir. Ne Namık Kemal, ne Ziya Paşa, ne Fikret, Ne Eşref, ne Hoca Hayret, ne Kerküklü Şeyh Rıza, ne Neyzen Tevfik bir iktidarı hicv için onun mevkiden düşmesini beklememişlerdir. İktidar bütün ceberrutu ile fermanfermâ iken ona saldırmışlar." (2) İleride örnekler verilecek bu hicivler Yusuf Ziya Ortaç ile Orhan Seyfi Orhon arasındaki temel farkı da açıklayabilecek mahiyettedir.

---

(1) Vatan, 11 Ocak 1951.

(2) Ref'i Cevad Ulunay, "Şairin Dili", Yeni Sabah, 12 Ocak 1951

MURAT SAYIN

ALTAN ÖZESKİCİ

CUMHUR GAZİOĞLU

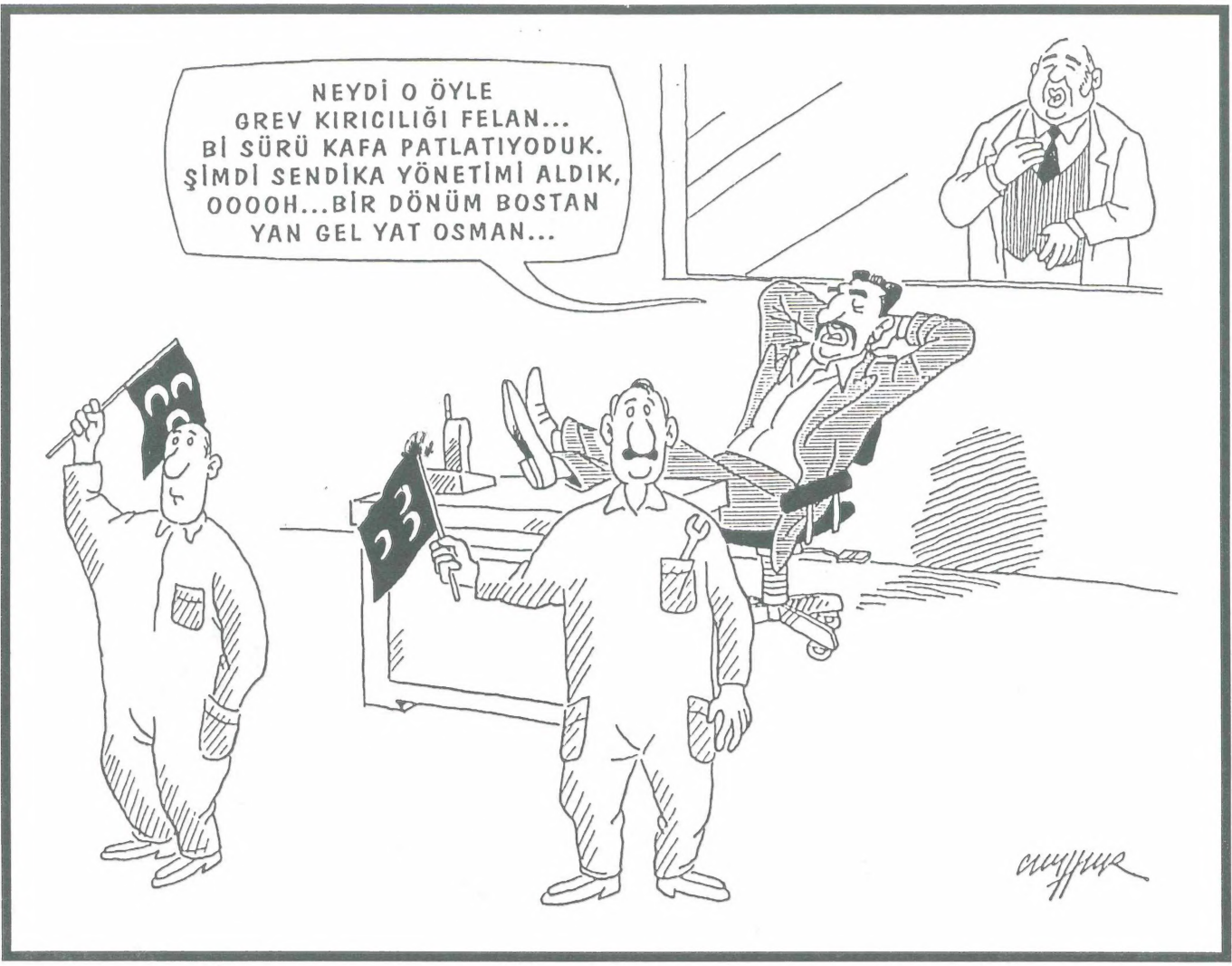

RUHİ TEK TREN PENCERESİNDEN

KAHVE

Haydarpaşa-Adapazarı treni istasyonda durunca, kompartımandaki çocuk, annesini dürttü.

– Bak anne... Bir dolu kahvehane var dedi.

Karşılarında oturan yaşlı adam, çocuğun saçlarını okşadı. Gülümsedi.

– Yavrum, kahve ağacı kiraz ağacına benzer. İstanbul'a ilk kahve, 1543'lerde Kanuni Sultan Süleyman zamanında getirildi. İlk kahvehane de 1555'lerde açıldı. Aşağı yukarı dörtyüzkırk yıl önce.

Çocuk, bir pencereden dışarıdaki kahvehaneye, bir kahve ile ilgili konuşan "amca"ya baktı.

– İlk kahvehaneyi Halep'li Hakim ile Şam'lı Şems isimli adamlar açmış. O zamanlar kahvelerde keyif düşkünleri, okur yazarlar toplanır, kitap okur, tavla oynar, satranç oynar, sanat konuşmaları yapardı. Dostluklar kurulurdu. Halkın kahvelere akın etmesi imamları, müezzinleri, iki yüzlü sofuları kızdırdı. Din bilginleri kötülük ocağı olduğunu söyler, hatta meyhaneye gitmenin kahveye göre daha iyi olduğunu söylerdi.

Çocuk, karşısındaki "amca"yı dinler.

– Şeyhülislam Ebusuut Efendi, kahveyi yasaklayan bir fetva vermiş. Ne vakit ki zamanın padişahı bu fetvayı onaylamaz. Gel zaman git zaman III. Murat kahve yasağı koyar, 1592'de de kaldırır. Her sokakta bir kahvehane açılır. IV. Murat, 1633'lerde kahvehaneleri, buraya gelen halkın kadıları çekiştirdiklerini, devlet yönetimini eleştirdikleri, yangınlara neden olduğu için kapatır. Kahve içmeyi de yasaklar. Bu yasaklara uymayan yüzlerce kişiyi öldürtür, pekçoğunun da elini ayağını kırdırır. İbret olsun diye bunları halkın gözü önünde yaptırır.

Çocuk dikkat kesilir. Vagondaki diğer yolcular da ister istemez bu konuşmaya kulak misafiri olur.

– I. İbrahim zamanında 1640'larda kahvehaneler tekrar açılır. Hatta Vezirler bile kahvehane yaptırıp kiraya verir.

– "Gönül ne kahve ister, ne kahvehane / Gönül ahbap ister kahve bahane."

Tren yavaş yavaş istasyondan çıktı. Çocuk trenin penceresinden dışarıyı seyretmeye başladı.

ÇİZGİ YERİNE

Herşey Bir Anda Oldu

mümtaz idil

Herşey bir anda oldu. Uzun insanlık tarihinde bir zerre sayılacak bir zaman aralığında Türkiye altından kalkamayacağı bir karanlığa teslim oldu. Bir gövde gösterisiydi amaçlanan, bir cinayete dönüştü. Sivas katliamının özeti bu...

Nedenleri üzerine, ölenlerle ilgili hemen her şey yazıldı, ama "kara leke" silinmek şöyle dursun, daha da karardı. John Grisham veya Dean Koontz'un romanlarındaki gibi, sanki olay tüm yönleriyle incelenmiş, cinayeti işleyenler yakalanmış, ölenler de anıtlaştırılmıştı. Her yıl günü geldiğinde onları anmak, bu korkunç cinayeti işleyenlere lanetler yağdırmak ve ülkenin bir daha böyle bir kara günü görmemesi için çığlıklar atmak gibi eylemlerle her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu. Ama huzursuz edici bir nokta vardı: Kapanmamış bir yara, bitmemiş bir dava ve belki hepsinden de önemlisi, benzer olayın bir daha yinelenmeyeceğine ilişkin somut gelişmelerin olmayışı.

Bir Madımak Oteli yangını daha beklenmiyordu belki, ama orada, çalıların arasında sürünüp dolaşan tehlikeli gerilimini bütün çevreye yayıyordu. Tehlike geçmemişti ve hatta artarak büyüyordu. Arkanızı dönüp baktığınızda kimseyi göremiyordunuz, ama ensenizde soluğunu hissettiğiniz bir tedirginlik rahatça önünüze bakarak yürümenizi engelliyordu.

Hâlâ da engelliyor.

Madımak Oteli cinayeti bir simgeye dönüştü, ama tedirginliği ortadan kaldıramadı. Canilerin fırsat buldukça değişik yöntemlerle yeni Madımaklar yaratması ihtimali kol geziyor. Her şey yine bir anda olabilir ve bir anda lanete ve anıtlaşmaya dönebilir. İşte bu, tedirginliği asla ortadan kaldırmayacak bir "tekerrür" olmaktan öteye geçmiyor.

Orada, çalılıkların arasında sinsi sinsi soluk alıyor, hissediyorsunuz. Çıplak gözle göremiyorsunuz, ama orada olduğunu biliyorsunuz. Zamanını kolluyor. İlk fırsatta saldıracak. Nereden ve nasıl, bilemiyorsunuz. Tek bildiğiniz şey saldıracağı. Yeni göz yaşları, yeni ağıtlar ve yeni Madımaklar...

Çözümsüzlüğün kahredici bileşkesinin tam ortasında oturup, elinizi avucunuza koyabileceğiniz dostlar arıyorsunuz. İnsanların insan gibi yaşama hakkı olduğu sizinle haykıracak kitlelerin sıcaklığını hissediyorsunuz. Tedirginlik kaybolmuyor, ama yürekten kopup gelen bir sıcaklık tedirginliği dirençle karşılıyor.

Çok uzaklarda bir yerde de genç bir kız ağlıyor. Yaşamı boyunca asla unutamayacağı alevlerin arasında babasının yüzünü görerek.

Ne Madımak Oteli'nin yerine kocaman bir siyah sütun dikmekle, ne kurbanların mezarlarını güle boğmakla, ne olayı haykırarak lanetlemekle ne de canileri cezalandırmakla bu tedirginliği yok etmenin olanağı yok. Bunlar gerekli, ama yetersiz, çünkü ucube yarattığı çalıların arasından çekip çıkarmaya yetmiyor. Kendini asla göstermeyen tedirginliğin o kuytu karanlıktan çıkmasının sağlanmasına hiçbir somut tehdidin gücü yetmez. Gün ışığı dışında, aydınlık yüzler dışında. Bu yüzden belki de ilk kez, Madımak Oteli yandığında, yangının göz kamaştıran ışığı altında şöyle bir görünüp kaçıştılar. Yaktıkları otelin aydınlığının kendilerini de ele vereceğini hiç düşünmediler. Işıkla ortaya çıkan birkaç çapulcu ise, çalıların arasındaki kuytu karanlıkta yaşayan ucubenin küçük bir parçasının ipuçlarıydı. Ucu çekilmeyen her ip gibi o da yok olup gitti.

Geriye yitirdiğimiz değerler, gözyaşı ve hep ensemizde soluğunu hissettiğimiz tedirginlik kaldı. Hâlâ arkamızı kollamadan önce adım atamıyorsak bu nedendendir.

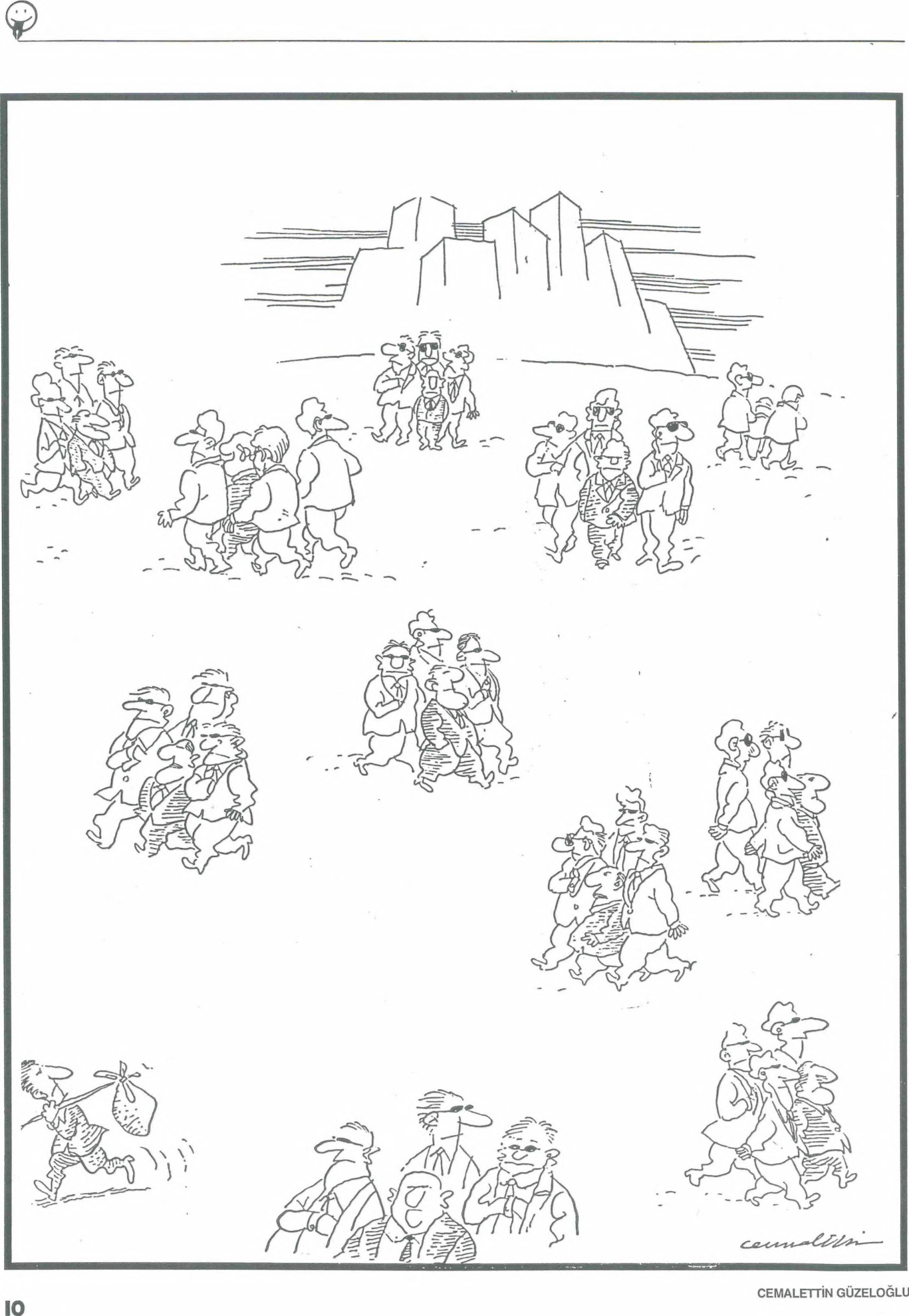

CEMALETTİN GÜZELOĞLU

MURAT ÖZMENEK

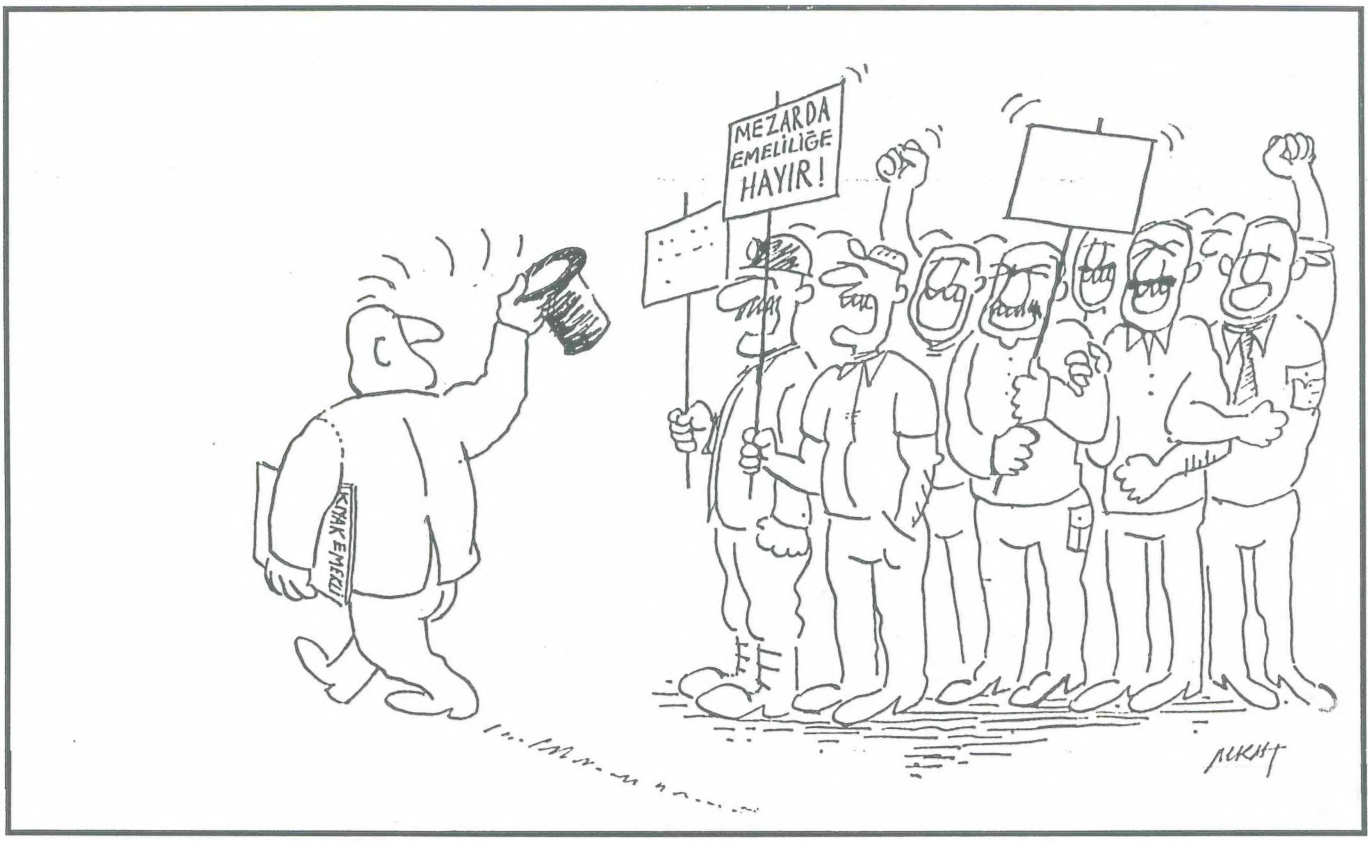

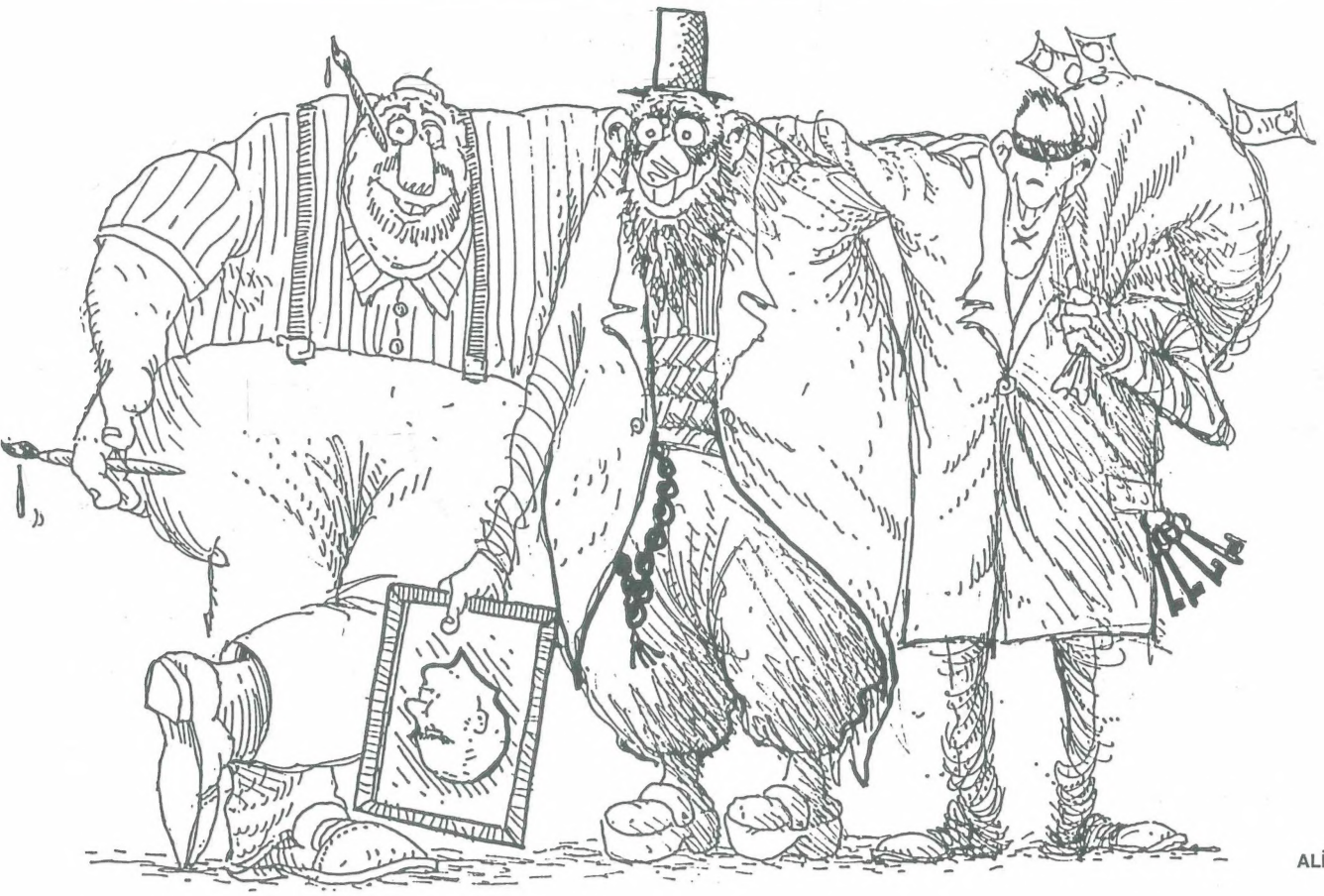

ALİ ŞUR

7. YILINDA KASIKATÜR

KARİKATÜR DERGİSİ'NE ÇİZGİLERİYLE, YAZILARIYLA KATKIDA BULUNAN TÜM DOSTLARA BİNLERCE KERE TEŞEKKÜR...

ALİ ŞUR

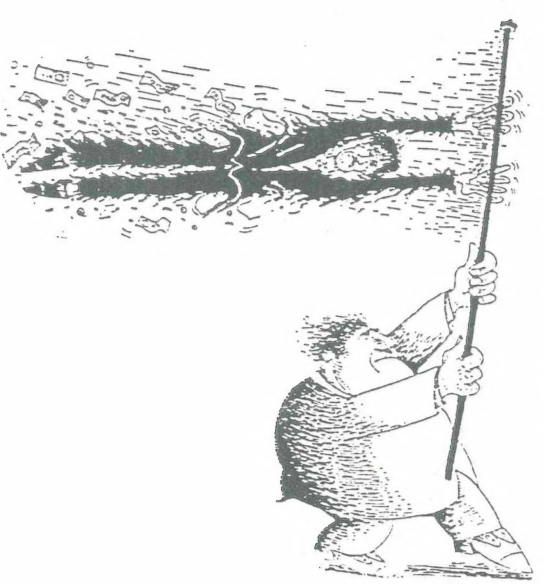

EROL ÖZDEMİR

ALİ ULVİ ERSOY, ALTAN ÖZESKİCİ, AHMET ERKANLI, AKIN ÖNDER, ALİ ŞÜKRÜ FİDAN, ALİ FUAT SÜER, ADNAN TAÇ, ALİ ŞUR, ALİ BULCA, AHMET ÖNEL, ABDÜLMECİT ÖZBEK, ALİ DİVANDERİ, ALİ HERKÜL ÇELİKKOL, AHMET ÖZTÜRK LEVENT, AŞKIN AYRANCIOĞLU, ALPER SUSUZLU, AĞA TEOMAN ŞANALAN, ABDÜLKADİR DEMİRHİNDİ, BİROL ÇÜN, BÜLENT OKUTAN, BÜLENT KARAKÖSE, BÜLENT BALAMAN, BURAK ERGİN, BAYRAM ALİ KARA, BURHANETTİN ARDAGİL, BÜLENT OKTAY, CEMALETTİN GÜZELOĞLU, CEM KOCATAŞ, CEM KOÇ, CEM KENAN ÖNGÜ, CUMHUR GAZİOĞLU, CEZMİ ERMİŞ, CANOL KOCAGÖZ, CENGİZ ÇALIŞ, DEVRİM DEMİRAL, DİNÇER PİLGİR, ERDOĞAN KARAYEL, ERDOĞAN BOZOK, ERDOĞAN BAŞOL, ERGİN GÜLEN, EMRE BECER, EBUBEKİR AKYOL, ERAY ÖZBEK, ENDER ÖZKAHRAMAN, ERCAN AKYOL, EROL ANAR, EDİZ ÇELİK, EROL ÖZDEMİR, ENGİN SELÇUK, ERCAN BAYSAL, EKİM ATİLLA PEKER, FETHİ DEVELİOĞLU, FARUK KARAÇAY, FERRUH DOĞAN, FİRUZ KUTAN, FARUK AKIN, HÜSEYİN ATABAŞ, HÜSEYİN TANYERİ, HÜSEYİN ÇAKMAK, HASAN SEÇKİN, HASAN UYSAL, HATAY DUMLUPINAR, HAKAN ŞENGÜN, HİCABİ DEMİRCİ, HAKAN DEMİRCİ, HALİS DOKGÖZ, HAKAN SÜMER, HAKAN BABAY, HAKAN ÖZGÜR, GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU, GÜRBÜZ DOĞAN EKŞİOĞLU, GÜLŞEN ÖZBEY, KADİR DOĞRUER, KAMİL YAVUZ, KURTULUŞ KAYALI, KAYIHAN FIRAT, KÖKSAL ÇİFTÇİ, KADİR CENGİZ, KEMAL HAYIT, KAAN KÜÇÜKERSEN, KEMAL CAN, KÜRŞAT COŞKUN, KAMİL MASARACI, KUTLUAY HAKAN ÖZGÜR, KEMAL ÖZYURT, KEMAL ÜRGENÇ, KEREM YÜCE, İZEL ROZENTAL, İSMET LOKMAN, İBRAHİM TAPA, MÜMTAZ İDİL, MAHMUT AKGÜL, MUSA KART, MEHMET ALİ EROL, MUSTAFA İZBERK, MUSTAFA EREMEKTAR, MUHAMMED ŞENGÖZ, MUSTAFA BİLGİN, MUZAFFER İZGÜ, MEHMET ALİ TÜRKMEN, MURAT SAYIN, MURAT ÖZMENEK, MURAT ÇİFTÇİ, MEHMET TEVLİM, MEHMET SELÇUK, MURTAZA ALBAYRAK, MEHMET KAHRAMAN, MUSTAFA YILDIZ, MUHİTTİN KÖROĞLU, METE GÖKTÜRK, MEHMET ZEBER, METE AĞAOĞLU, NECATİ ABACI, NURİ BİLGİN, OĞUZ GÜREL, ORHAN COPLU, ORHAN TÜLEYLİOĞLU, ORHAN ENEZ, ÖZCAN ÇALIŞKAN, ÖZGÜR ARHAVİLİ, ÖZGÜR NİHAT ÇELİK, OKTAY BİNGÖL, OĞUZ SEYFİ, ORHAN DOĞU, OHANNES ŞAŞKAL, ÖZDİLEK ERDEM, SERDAR ÇAKIRER, SEÇKİN TEMUR, SEMİH BALCIOĞLU, SEMA ÜNLÜER, SERVET GÜREL, SABİT FİKRİ, SALİM USLU, SERDAR KUTÇA, ŞENOL BEZCİ, SAMİ CANER, SEMİH POROY, SAİT MUNZUR, SELÇUK HÜNERLİ, TONGUÇ YAŞAR, TAYFUN AKGÜL, TURGAY KARADAĞ, TURGUT DEMİR, TURHAN SELÇUK, TANJU ÖZKAN, TAYFUN TALİPOĞLU, TARIK KARAÇİÇEK, TEOMAN ŞANALAN, LEYLA ÇELİK, LEVENT CANTEK, YENER CANTEK, YİĞİT ÖZGÜR, YÜKSEL BAYRAM, YALÇIN KULAÇ, YILMAZ MUSLU, YÜKSEL AKIN, YÜKSEL CAN, RUHİ TEK, REMZİ ÇIRIK, RAİP GÖKKUŞ, UĞUR PAMUK, ÜLKÜ OLAT, ÜMİT ÖNEL, ÜNSAL BAHTİYAR, VEYSEL DONBAZ

koçak karikatür yarışması sonuçlandı

KASIKATÜR

SAYI: 28 • TEMMUZ 1995

ERAY ÖZBEK

HAKAN ŞENGÜN

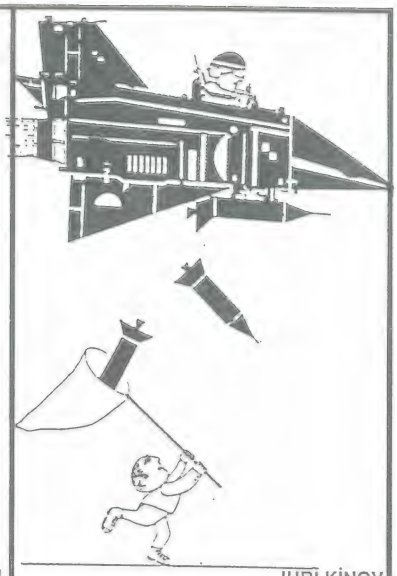

JURİ KİNOV

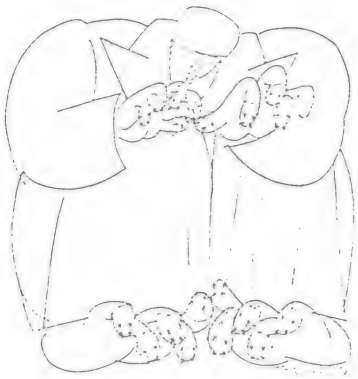

TONGUÇ YAŞAR

ABDULLAH ORHAN

MEHMET ALİ TÜRKMEN

TURHAN SELÇUK

EROL ÖZDEMİR

KASIKATÜR

SAYI: 24 • MAYIS 1995

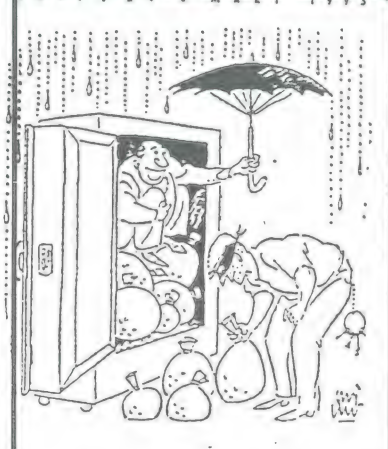

ALİ ULVİ ERSOY

GÜLDÜŞÜN ÇORBASI

•

Sayın Fatih Altaylı, Ve de "Altıok'ta Körler Okulu"

Melih Aşık, Deniz Som ve diğer Bazı yazarlar Köşelerini, Yine bazı arkadaşların 'Vurgulu Bantları ile' Zenginleştirmeye çalışırlar. Sizin böylesi bir zenginleştirmeye gereksiniminiz olmadığına inananlardanım. Fakt ben yine de size, belki kullanma gereksinimi duyarsınız diye bazı Bantlar geçmeyi düşündüm. Bu bantları "Güldüşün Çorbası" başlığıyla verebilirsiniz... Önce işe 'Güldüşün boyutun'da Yalvarma ile başlamak istiyorum ve sonunu Protest Müziğimizin Değil PROTEZ Müziğimizin bir kıtası ile tamamlıyorum: "Yazılarınızın altına Bedava Bant oliyim, Cant olduğum Altaylı; 'Bantlır Bantlır Ye beni-Nere mi Nere mi? -Mustafa Topaloğlu'nun Yeğeni-'.."

I- Önce Milli Nizam'ın, sonra Milli Selamet'in, Ardından Refah derken Fazilet'in Takiyye dolu kasetleri çikti. Şimdiler'de İyi Huylu/Faydalı Tarikat önderi Resmi İmam Hoca Efendinin Takiyye Kasetleri Piyasayı Allak-Bullak etti.. Merak ediyorum Resmi Takiyyeci MHP'nin Takiyye CD'leri ne zaman Piyasaya sürülecek? (Almanya Bochum'dan Sabırsız Takiyyettin Takunyacı)

II- Kafalarda İlahlaştırımış Hoca Efendinin Üstünlükleri arasında "Gazoz kapaklarını Parmağı ile açması' varmış!!?? Bence en büyük Üstünlüğü Devlet Kapılarını hiç zorlanmazdan açması.. Üstün İlahi meziyetleri arsına lütfen bu alınsın.. Gazoz'dan şeylerle uğraşılmasın!!!

III- Bir diğer Üstünlükleri arasında; 'Minarenin Şerefesinde yürüyebilmesi gösterilmektedir... Bu biraz abartılmış gibi, Çünkü' İpe un serme ve İpte yürüme becerisine sahip, Örneğin Hoca Efendinin Din Üleması olduğu Bahtiyarliğına ermiş Mesut ve Bahtiyar Yılmaz politikacılarımızın Üstünlük meziyetlerini de bir yerlere konuşlandırmamız gerekecektir..

IV- Önce Piyasadan Silmek için biçaklamak istediler, yetmiyormuş gibi Mesut ve bahtiyar Yılmazların Hoca efendilerinin Takiyyeli kasetleri ile ateş etmeye başladılar. Yazık Değilmi!! Bu Piyasada Bunlara Ekmek veremiyecekmiyiz!! Buna hakkımız yok mu???!!!.. (İstanbul'dan CİGULİ'nin Hamisi, hemi de Dayısı Fırınci MİGULİ)"

V- MHP'nin Türban Riyası ve Turan Rüyası araştırılsın Dayısı...

VI- Nazan Öncel; 'Sokarım Politikana' şarkısı ile; PROTEST müziğe yeni soluk getirmiş??? Bence PROTEST müziğe Değil, PROTEZ müziğe soluk getirdi.. Solukları kesercesine....

VII- Fazilet ile merve

Ne zaman başlayacak ikinci devre....

VIII- Kusura bakmayın bir Antre ve Parande açmak istiyorum: "Topaloğlu'nun uzaylılarla olan hısımlığını anladık.. Lütfü Topal ile bir Ekrabalığı Var mı? Çünkü ikisi de Topal da.. Yoksa Lutfü Topol Atası mı? Abası mı? Agası mı? Mafyası mı? Bacak arası mı? Yoksam son sayfası mı?...

IX- CHP'nin; Parti Meclisini ve Yüksek Disiplin Kurulunu belirleyen 10. Olağanüstü kurultayı 26.06.1999 günü yapıldı. Birleşme ve Dayanışmadan söz eden ve bu yaklaşımla Yeniden Yapılanma sürecini başlatmayı ilke edindiğini savlıyanların Temel amacı 'Güçlü bir şekilde Partileşme.. 'idi. Ne yazık ki Partileşemediler, aksine Partiküllestiler.. Çünkü dört ayrı liste çıkardılar. Nedeni ise, söylemlerindeki samimiyetsizlik... Altan Öymen'in "Barış ve Dayanışma Listesi"? Diğer Potansiyel İki Lider'in "Yeniden Yapılanma İçin Örgüt Hareketi" Listesi. Baykalcıların "Yeniden Kapılanma/Tapulanma" Listesi. İlle de (M) illetvekili omak isteyenlerin "Hani Bana? Hani Bana?" listesi olmak üzere Tas tamam dört Liste yarıştı.. Ne çıktı ortaya biliyormusunuz? Bilmiyorsunuz değil mi? Bilmediğinizi anlamış idim' .. Yeter Ulan söyleyeceksen söyle be "!.. Kızmayın söylüyorum işte: "CİGULİ'nin şarkısı ortaya çikti" İsterseniz tekrar edeyim şarkının sözlerini size:

Kudurdun mu Sasırdın mı CHP'.

Çalgıcı Partisi CHP

CAZGIRCI Partisi CHP

Baykalcı Partisi CHP

Hizipçi Partisi CHP

Çıkarcı Partisi CHP

CEHEPE CEHEPEE CEHEPEEEEE.....

X- "Barış ve Dayanışma" "Yeniden Yapılanma için Örgüt Hareketi" "Yeniden Kapılanma/Tapulanma" ve Vesaire Reklamlarından sonra CHP'nin yeni adını vereceğiz... İşte CHP'nin yeni adı: "ALTIOK'TA KÖRLER OKULU".....

İşte Sayın Fatih Altaylı sana Bantlar Dizgesi.. Yazılarının altına bantla beni. Yardım et Bana, Bant olayım sana.. Çok dardayım, beş kuruşum yok. Meşhur et beni.. Anneme MİAMİ'de VİLLA almak istiyorum. Agu gugu mugu...

ÖZGÜR ARHAVİLİ

JONA VALTER/SLOVAKYA

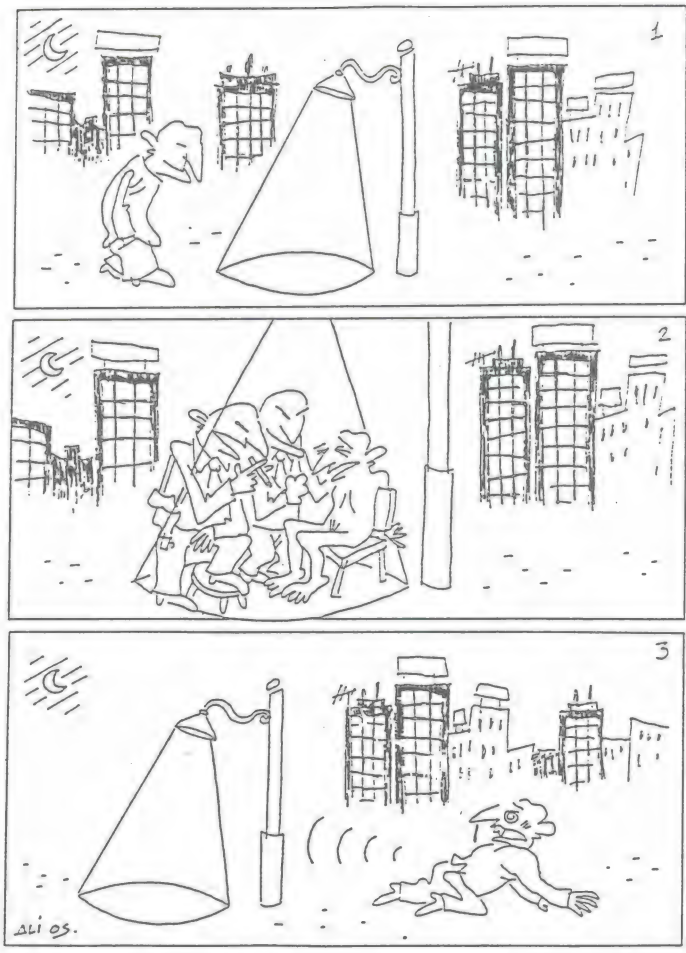

ALİ OSMAN TAŞ

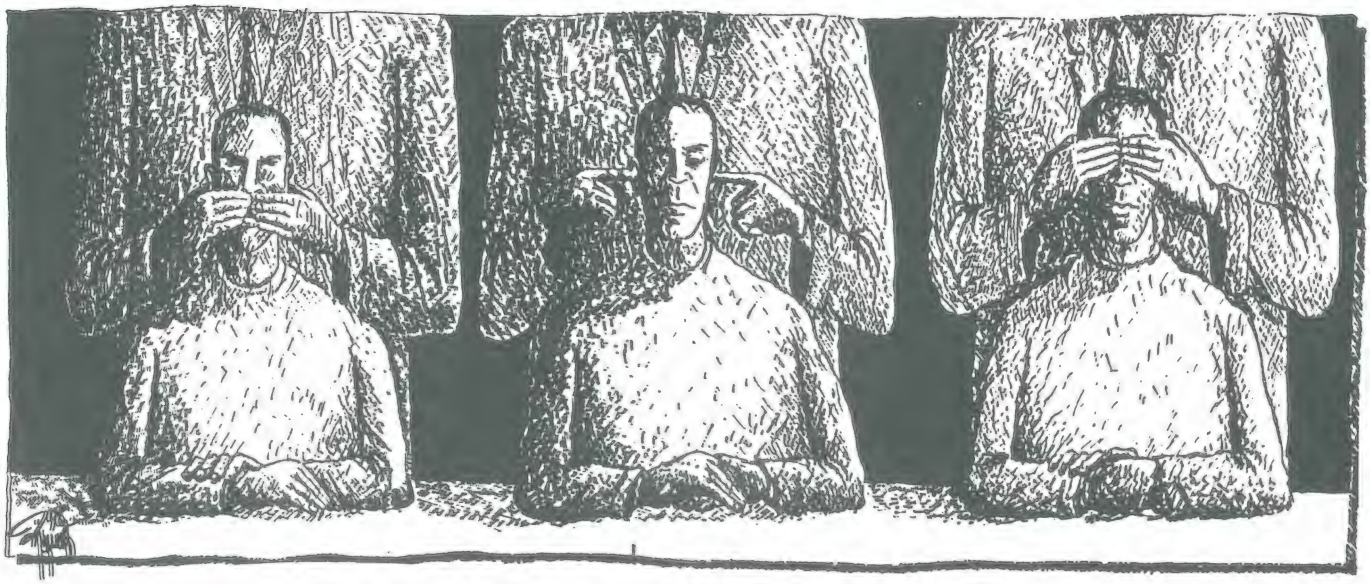

HİKMET CERRAH

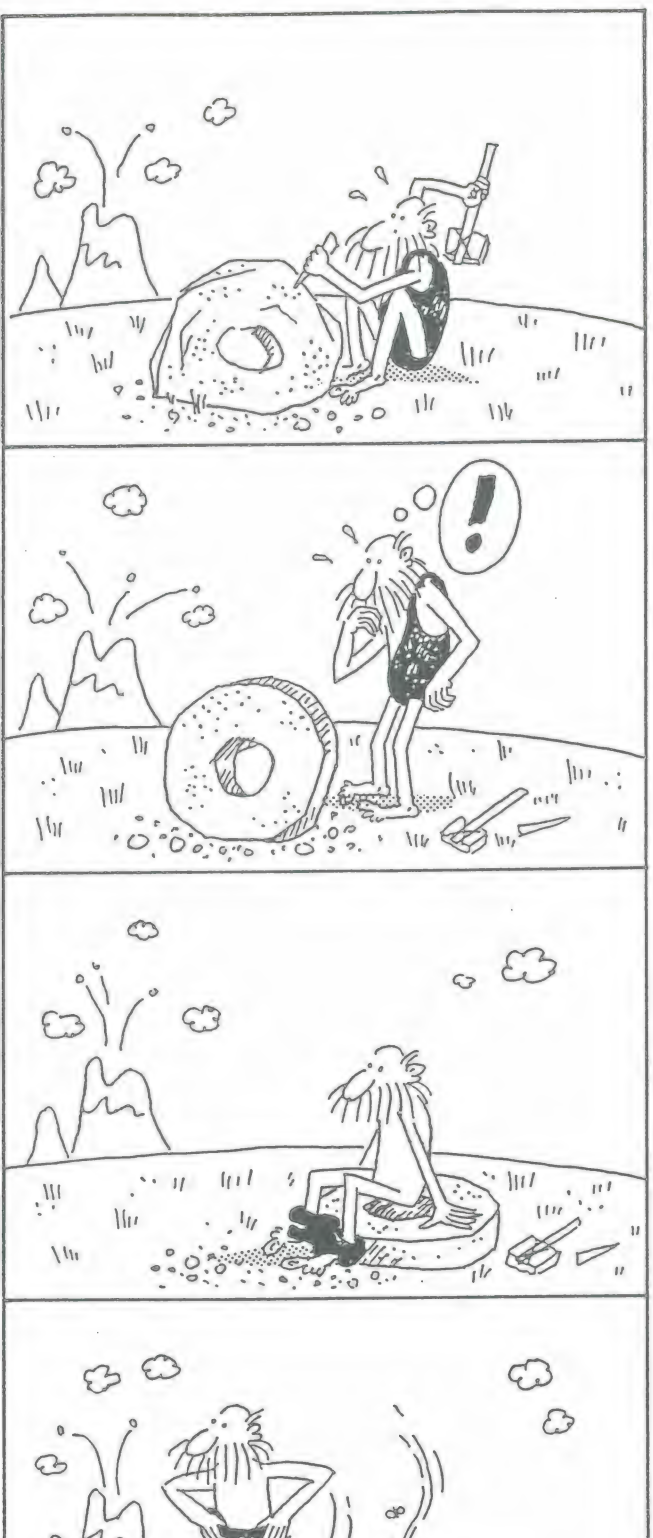

KARİKATÜRİST ANEKDOTLARI

■

YENER ÇAKMAK

■

Orhan Tolon'dan

Resimli Roman Sayesinde Okul Hayatım Rahat Geçti...

Türkiye'nin ilk çizgi romancılarından Orhan Tolon'la büyük bir tesadüf sonucu tanışmıştık. Kendisini daha iyi tanımak ve hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi almak için İstanbul Nişantaşı'nda bulunan atölye evine gitmiştim. 1912 yılında İstanbul'da doğan Orhan Tolon, evli ve iki kız çocuğu var. Güzel Sanatlar Akademisi Mimari Bölümü mezunu bir mimar. Şimdi kendini emekli yapmış durumda, evinde yağlıboya tablolar yapıyor.

Kendisine herkes "Orhan Baba" dediği için ben de kendisine oşekilde hitap ediyorum. Orhan Baba bir gün televizyonda, Turhan Selçuk kendisinden, "Türkiye'nin ilk çizgi romancısı" diye bahsedince unutulmamanın ve hatırlanmanın verdiği duygularla gözyaşlarını tutamaz. Orhan Baba'ya çizgi romana nasıl başladığını sorduğumda bana, özetle şöyle anlattı: Karikatür çizmeye, Galatasaray Sultanisinde (lisesinde) okurken, okul gazetesine arkadaşlarının portre karikatürlerini çizerek başlamış. Okulda açtıkları bir resim sergisinde, sergiyi gezen yayıncı, şair Faruk Gürtunca'nın dikkatini çekmesi üzerine, dergi idarehanesine davet edilmiş. Dergiye giden Orhan Tolon'a, Faruk Gürtunca "Çocuk Sesi" dergisi için para karşılığı resimli roman çizmesini teklif etmiş. Okulda yatılı okuyan Orhan Tolon o yıllarda büyük bir ekonomik sıkıntı içinde olduğu için, bu teklife balıklama atlamış. Çocuk Sesi'ne çizdiği ilk çizgi roman, 1929'da yayınlanan "Zıp Zıp Ali'nin Serüvenleri" olmuş. Bunu Lük Lük'ün Serüvenleri, Fahri Gülünç, Polis Gözcüsü, Cıva'nın Serüvenleri, Komik Şevki'nin Serüvenleri, Totoş Köpeğin Serüvenleri, Cin Göz, Deniz Kurtları, Turgut Reis gibi resimli romanlar takip etmiş. Çizgi romanlarının bir özelliği, roman kahramanlarının okul arkadaşları olması. Örneğin Lük Lük, okulda aynı lakapla anılan arkadaşı Haluk Kura, Komik Şevki, Şevki Şakrak adlı bir başka arkadaşı.

Karikatürleri, resimli romanları Çocuk Sesi, Afacan, Genç Liseli, Armağan, Akbaba, Gelincik, Top, Olimpiyat, Yavrutürk, Çocuk Haftası, Yıldız, Binbir Roman, Kurt Yavrusu, Modern Türkiye, Ev-İş Dergilerinde yayınlanan Orhan Tolon, çizgisi sayesinde okul hayatında hiç parasal sıkıntı çekmemiş. Bir gün Münif Fehim'in, "ucuza çizerek piyasayı ucuzlatıyorsun" demesi üzerine çizgi hayatına son verip diplomalı mesleğinden mimarlığa ağırlığını vermiş. Ama zaman zaman tanıdıklarının karikatürlerini çizmekten kendini alamamış.

MEHMET TEVLİM

MEHMET ALİ EROL

OĞUZ GÜREL

dinozorun yeri

hüseyin atabaş

NE ZAMAN ADAM OLURUZ?

Bir TV kanalının "rakipsiz haber-tartışma programı" nın yapımcısı ve sunucusudur. Aynı zamanda bir "büyük gazete"mizin bir köşesinin taşeronudur. Nice gazeteci günde bir, hatta haftada bir "köşe yazısı" çıkarmaya çalışırken, maşaallah, bizimki her gün beş altı yazıyı birden döktürüveriyor. Üstelik hem televizyoncu, hem gazeteci, hem de gazeteci-yazar! Yeri gelmişken söyleyeyim; gazetecinin ne olduğunu bilirim, yazarın ne olduğunu bilirim, ama şu "gazeteci-yazar" ne demektir, bir türlü anlayamadım gitti. Aklıma şey geliyor, acaba okur-yazar olmayan gazeteciler de mi var?

Olur mu olur!..

Okur-yazar olmayan televizyoncu var da, gazeteci niçin olmasın. Burası Türkiye, cehaletin para ettiği bu ülkenin yurttaşı olmaktan gurur duymak da bir şeydir!..

Neyse, çok karıştırmaya gelmez bu işler, varır birileri üzerine alır. Biz konumuza dönelim, yani verdiği fotoğraf pozlarıyla "maruf" gazeteci-yazarımıza. O pozlar ki, "teke tek" bir dünyanın adamı olduğunun resmidir! Gazetesindeki o paçal köşede, başlığı dişi harflerle dizilmiş bir kutusu da var: "Ne zaman adam oluruz?" Niçin hakkını teslim etmeyelim, kimi günler çok hoş şeyler denk düşürüyor. Örneğin geçenlerde şöyle bir kutu düzenlemiş: "NE ZAMAN ADAM OLURUZ? Bazılarının adam olmayacağını anladığımız zaman."

Bravo doğrusu, Konfiçyüs gibi laf etmiş!..

Bir iki hafta sonra da Hürriyet gazetesinin "Kelebek" ekinde çeyrek sayfalık "ayaküstü" bir röportaja yer verildiğini gördüm: "Kendi sektörlerinde başarı kazanmış isimlere 'çocuklu hayatı' sorduk **Eğer baba olsaydım...**" Kimlere mi sormuşlar: Kadir İnanır, maruf gazeteci-yazarımız, Tan Sağtürk, Tarık Tarcan, Soner Arıca, Harun Özakıncı'ya. Röportajın başlığındaki "sektör" sözcüğü ile adı geçenlerin mesleklerini birlikte düşününce; aktörlüğün, gazeteciliğin, şarkıcılığın, dansçılığın ve sunuculuğun birer "sektör" olduğunu anlıyoruz! Belki de öyledir, ben bir dinozorum, nerden bilebilirim yirmi birinci yüzyılın eşiğindeki "medya kültürü"nü? Üzerinde durmak istediğim de bu değil zaten. Fotoğraflarındaki bakışlarından tatlı-sert ve mert bir kişiliğe sahip olduğunu algıladığım "gazeteci-yazar"ımızın açık sözlülüğüne de dikkatinizi çekmek istiyorum. Bakın "çocuklu hayat" üzerine neler söylüyor:

"Tutucu bir baba olurdum

Doğrusu baba olmak benim gelecekle ilgili projelerim içinde yer almıyor. Fakat diyelim ki, bir gün baba oldum... Çocuğumu her halde okula göndermemek için diretirdim. Ona dünyayı gezdirir, her şeyi görerek öğrenmesini isterdim. Çocuğumun doğayla içiçe büyümesini, çevre sevgisiyle yoğrulmasını sağlardım. Yirmi birinci yüzyılın çocukları babalarına isimleriyle falan hitab edebilirler. Ama ben çocuğum(un) öyle 'Hey, Fatih' diye seslenmesine izin vermezdim. Baba, baba olarak tanınmalı ve aile gelenekleri içindeki yerini almalı. Herhalde çocuğumun kız olmasını isterdim. Kızımın karşıma geçip sigara içmesine asla izin vermezdim. Galiba tutucu bir baba olarak ünlenirdim."

Bunları okuduktan sonra yeniden, "gazeteci-yazar" ne anlama gelir, diye düşünmeye başlıyorum: Demek ki, çocuğunu okula göndermemeyi düşünen biri "gazeteci-yazar" ya da "rakipsiz haber-tartışma porgramlarının" yapımcı ve sunucusu olabilirmiş. Benim gibi; "İnsanca bir yaşam için gerekli olan bilgileri deneme yanılma yolu ile öğrenmeye insan ömrü yeterli olamayacağı için, en kestirme, en pratik yol okuyarak öğrenmektir." diyenler de yazar. Demek ki "gazeteci-yazar" olan biri; 'çocuğuna dünyayı gezdirir, her şeyi görerek öğrenmesini, çocuğunun doğayla iç içe büyümesini, çevre sevgisiyle yoğrulmasını sağlarmış'. Oysa gazeteciler pratik insanlardır; şuna "ben çocuğumun tarzan olmasını isterim" deyip içinden çıksa olmaz mıydı?

Oysa, övünmek gibi olmasın, bizim yazarlar ise; çocuğunun gözlemlerini, deneyimlerini, doğadan algıladıklarını -ki buna insanın her türlü faaliyeti dahildir- okudukları ile birleştirerek içinde oluşturduğu kültürel gömüyü öteki insanlarla bölüşmeyi amaç edinsin isterler.

Sayın "gazeteci-yazar"ımız gibi birinin öyle şeyler söylemesi insanı şaşkınlığa düşürüyor. Hele toplumsal olaylara katılımını, katkısını anımsayınca hayretiniz tek tek değil, kat kat artıyor. Ama demek ki medyada etkili olmanın ya da medyatik olmanın gereğiymiş bunlar!..

"Gazeteci-yazar"ımızın paçal köşesindeki dişi harflerle dizili kutu bizim Temel'in de dikkatini çekiyormuş meğer. Hem kendisi o tür sözler üretiyor, hem de önüne gelene soruyormuş.

Geçen gün ziyaretime geldi ve aynı soruyu bana da sordu:

- Söyle bakayım hemşerim, ne zaman adam oluruz?

- Kimilerinin kendisinin de adam olamayacağını anladığı zaman!

Temel:

- Ula hemşerim, sen beni de geçtin; dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

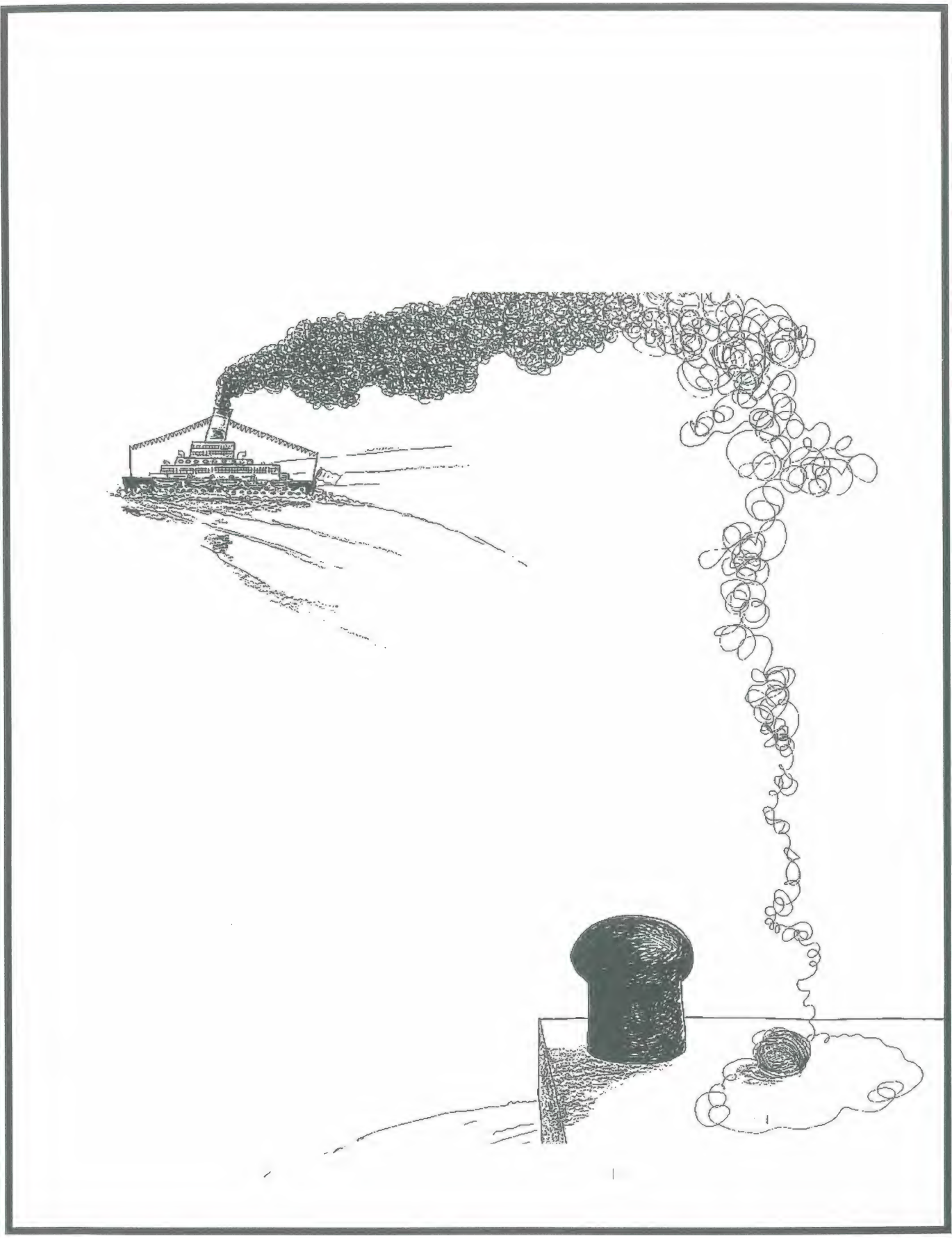

KARİKA TÜRKÜCÜ

•

emperyalist yazı

BÜLENT OKUTAN

Bir Yahudi'ye göre düşman Arap'tır. Bir Arap'a göre ise Yahudi.

Bir Arnavut'a göre düşman Sırp'tır. Bir Sırp'a göre ise Arnavut.

Bir Yunan'a göre düşman Türk'tür. Bir Türk'e göre ise tabii ki Yunan'dır.

Bu örnekleri dünya üzerinde birbirlerine husumet duyan veya duyması gerektiğine şartlandırılan diğer ülkeler için çoğaltabilirsiniz. Ancak ne var ki örnekleri çoğaltırken dikkat ederseniz incir çekirdeğini doldurmayan bahanelerin yanı sıra özünde, birbirlerinin toprakları üzerinde hak iddia etmeleri vee... en önemlisi tarih, coğrafya sorunlarının ortaya atılması yatar. Ama konu bununla bitmez. Genetik mi? İç güdüsel mi? Moda mı olduğunu bir türlü kestiremediğim ve adına Emperyalizm denen yayılımcı ve yatırımcı politika gütmelerinin rolü büyüktür.

Sınır ötesi silahlanma yarışına ayrılan pay ile dünya üzerindeki bir çok aç ve sefil insanların mağduriyetinin giderilmesinin mümkün olacağını savunanlar ise ne yazık ki yine bu güçler ve onlara çanak tutanlardır. Buraya kadar yazdıklarımız ise Atlantis'in keşfi asla değildir. Kalaşnikof ile yaptığımız bu geçiş taksiminden sonra bayati makamına geçeceğim sanıyorsanız, telgrafın tellerine kuşlar konmaz. Araştırmaca ve karıştırmacı yazarların literatürlerine bir göz atın. Bu konuda kesilen ahkamların sonunda kaç ton kan akıtılmıştır. Gözlerinizle görün.

Pekiyi hocam, o'halde Emperyalizm nedir? Nerede yetişir? Nelere iyi gelir? Kanserojen etkileri var mıdır? Kaynatılarak suyu aç karna içilirse gaz yapar mı?

Yapar efendim. Çok gaz yapar da dünyanın tüm maden sularını içseniz asla hazmedemezsiniz. Ama bana sorarsanız; ben ne o'haltı yerim ne de üzerine gazoz içerim. Zaten oldum olası bu haltı yiyenleri izlemek bana kapkara mizah keyfi vermiştir. Komşunun tavuğu komşuya kaz görüntüsü veriyor ise bunun bir anlamı vardır o da insanoğlunun hayvansal ihtiraslarına yenik düşmesidir tıpkı bir haftalık bir kedi yavrusunun yanına yaklaşan bir köpeğe tıslaması gibi, genetik ve kaçınılmaz.

Çok gerilere gitmeden yakın tarihte demir leydi ünvanıyla ödüllendirilen Mrs. Margaret in Falkland adalarına uyguladığı askeri ve ekonomik ablukayı izlerken "Yahu şu kadın Britanya adalarından binlerce mil uzaktaki insanlardan acaba ne ister?" diye düşünmüşümdür. Olsa olsa bunun nedeni; kadın olmasının komplekslerinin silaha dönüştürülmesi hırsıdır. Emperyalist güçlerin taktirini kazanmasıdır. Ortacağdaki sömürgeciliğin yayılımcılığın horlatılmasıdır.

Yıllar sonra bir başka leydi "O bayrak ya inecek ya inecek!" gibi tarihi bir emir vererek kadınlığın gücünü siyasete bulaştırmakta geç kalmaz. Yalnız burada amaçlanan yurt savunmasıdır. Misak-ı Milli sınırları içinde mi dışında mı olduğunu bilmemesi önemli değildir. Kan gövdeyi götürürmüş o da önemli değildir. Önemli olan kahraman bir ırkın evladı olmasıdır. Neyse ki çoğu zaman aklı selim ağır basar ve binlerce insanın telef olması önlenir.

Dünya üzerindeki her ülke söke söke aldığı bağımsızlığını ve bir karış toprağını bir başkasına paketleyip vermez. O halde ABD'nin Kore'de, Vietnam'da, Irak'ta bulunmasının arkasında dünyanın muhtarı olma hevesi ve ideolojisinin yatmadığı, haçlı seferi değil de çıkar seferi için binlerce askerini hazır bulundurduğunu hepimiz biliriz.

Siyaset kadın işi değildir. Erkek işi de değildir. Uluslararası siyasetin cinsiyetle ilgisi yoktur yani. Bu iş Ali Cengiz oyunudur kaba bir tarifle. Ben burada ne demir leydiyi ne de bakır leydiyi eleştirmiyorum. Balkanlarda 1821-1921 yılları arasında 5 milyon Türk'ün öldürüldüğünü yazan ABD'li tarihçi Mc Carth'yi eleştiriyorum. Orta Avrupa'da bu yara kanarken 5 milyon insan öldürülürken bu katliama seyirci kalmanızın amacı neydi? Eğer emperyalizm daha önce söylediğim gibi ya içgüdüseldir ya da genetik. Yazın sıcağında nereden çıktı bu izm'ler filan diyorsanız süper güç diye adlandırılan ülkelerin dünya ülkelerinin üzerine oynadıkları kumarın bir parka partisi henüz bitti.

Süper güç olmak demek yayılımcı ve istilacı olmak demektir. Kabına sığmamaktır.

Osmanoğulları 100 bin kilometre karelik topraklardan yayılımcı politikası sayesinde 100 milyon kilometrekarelik süper imparatorluk haline gelmiştir.

Akdeniz'in Osmanlı İmparatorluğu'nun gölü durumuna gelmiş olması ve çoğu topraklarda hakimiyetinin 322 yıl sürdürmesinin adını koyar mısınız? Osmanlı istilasına maruz kalmış bu ülkelerin çoğunda bugün bile kültürümüzden örnekleri ve genetik kalıntılarımızı halkın kaşında gözünde görebilirsiniz.

Bu yazımızın ana hedefi moda olduğu veçhile Osmanlı'nın gelmişi geçmişi olacaktı. Vahdettin'in Atatürk'ü hayır duaları ile mi yoksa kovarak mı Bandırma Vapuru'na bindirdiği tartışmaları olacaktı ama bu emperyalist düşünceler de nereden geldiyse daldık gittik.

Tarih 3 Temmuz 1999. Türk Barış Gücü Kosova'ya girdi ya Nato güdümlü, basınımızda değişik manşetler gördüm. Herhalde yardım için giden askerlerimizi başka türlü algıladılar. Kısmet olursa bu yazının devamında onlara değineceğim.

YİĞİT ÖZGÜR

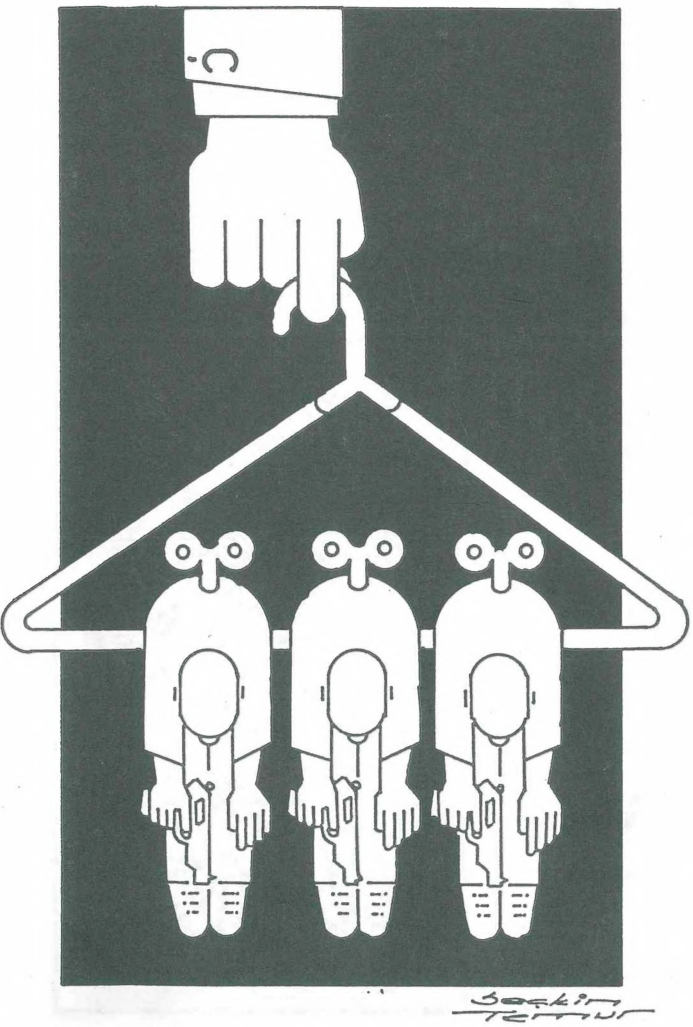

TANJU ÖZKAN

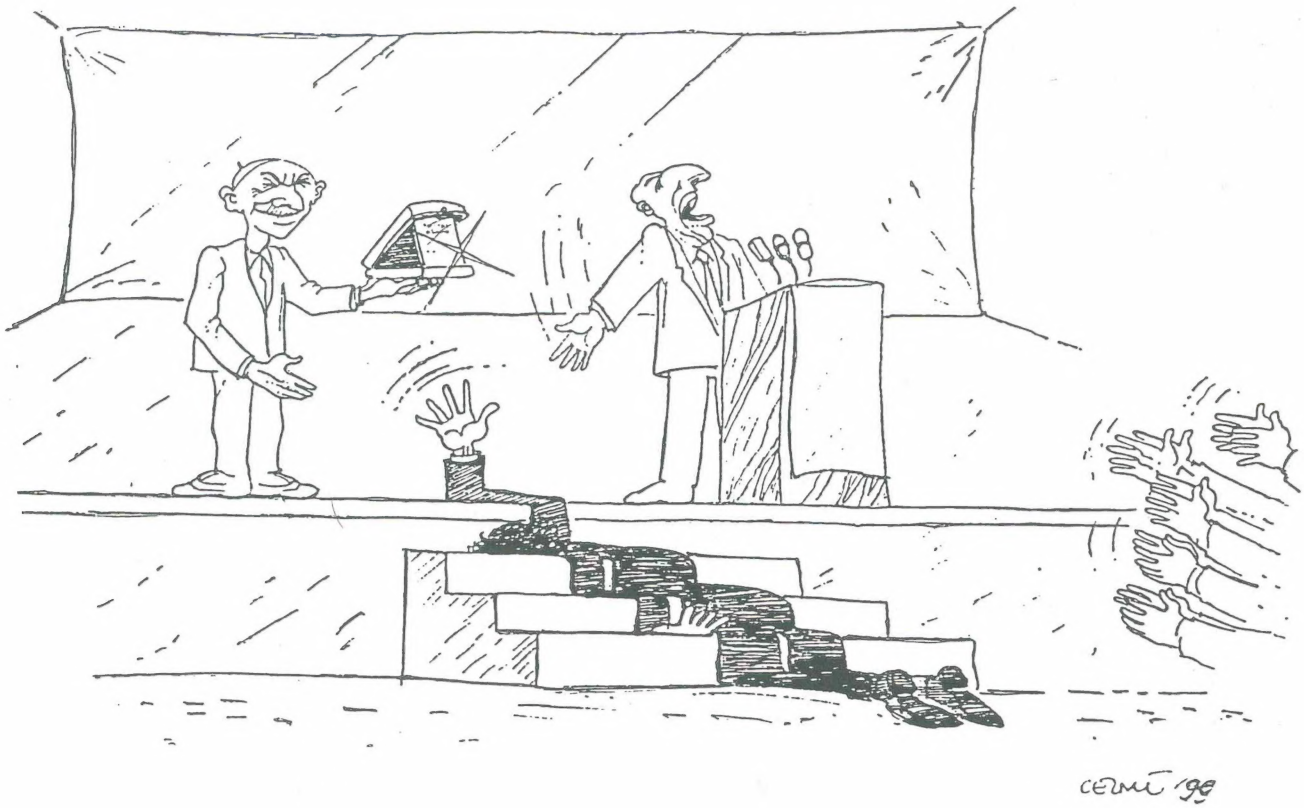

CEZMİ ERMİŞ

ÇEVREMDEKİLER — GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

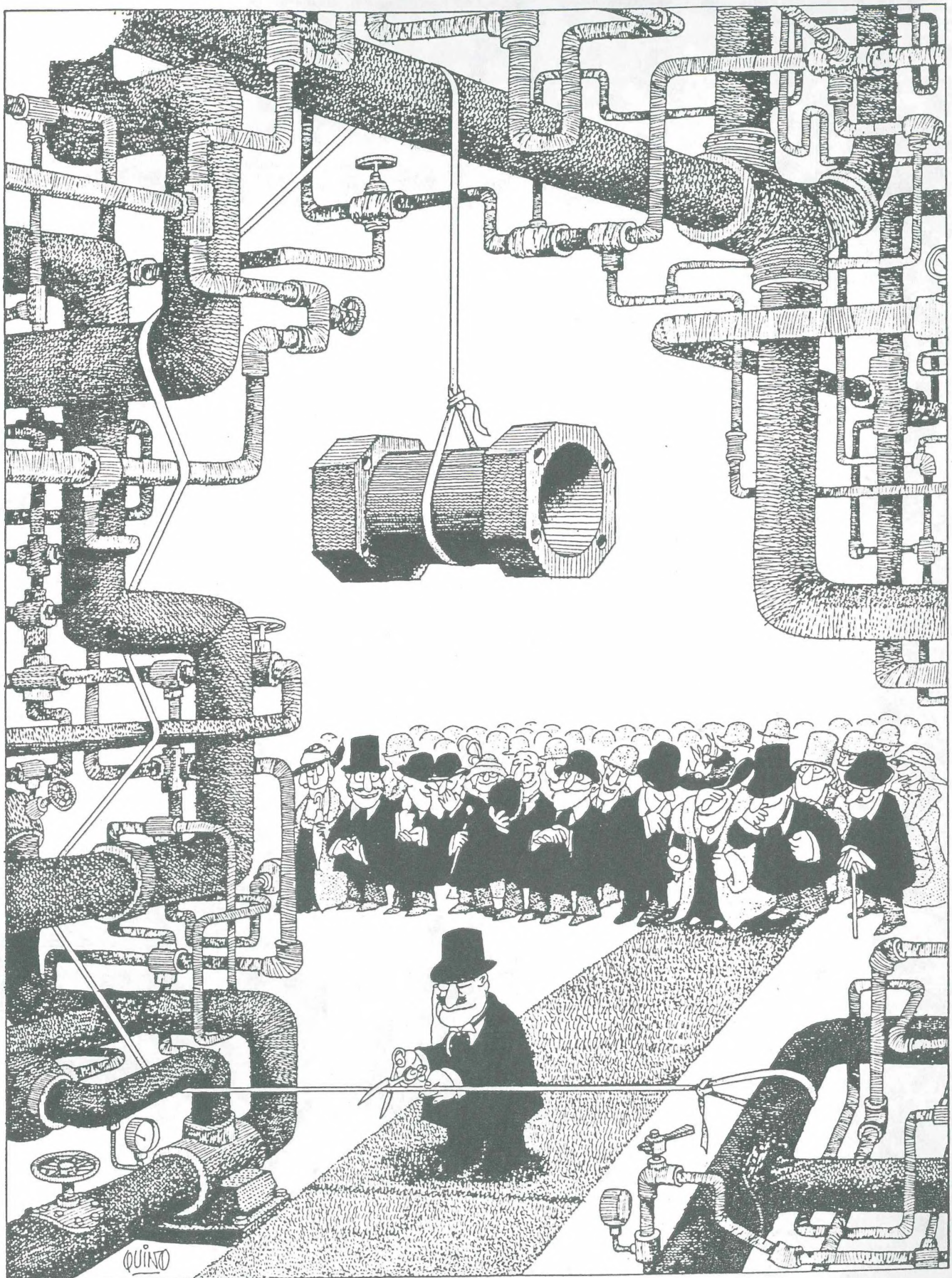
QUINTO
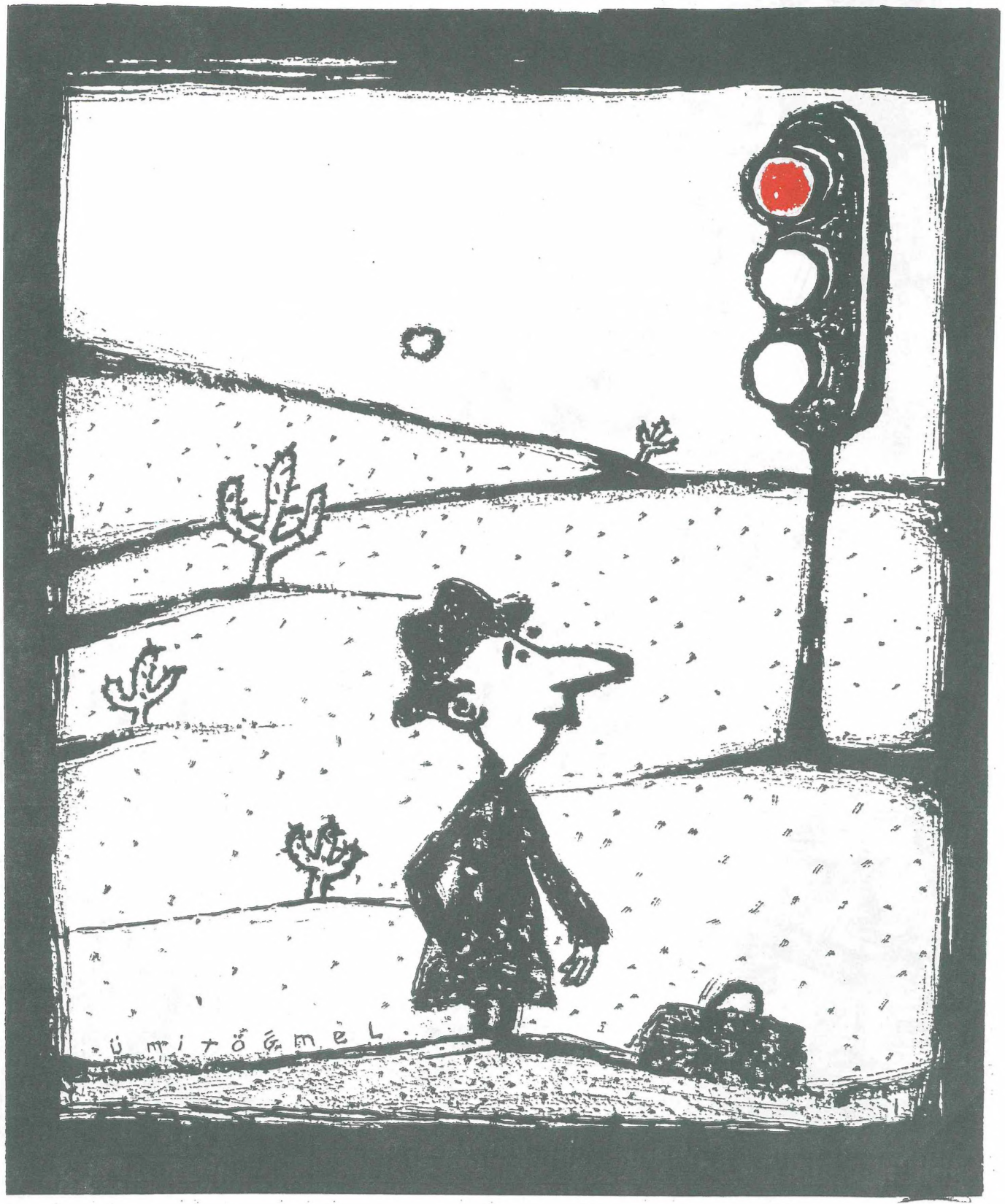
ÜMİT ÖĞMEL